

„Érzékeny, értő, magával ragadó. A klasszikus üzenet új életre kel a lapokon és a szívedben.” – *Katona Ildikó, hívatásos könyvrajongó*

Szelídíts meg!

fine
selection

R Ó B E R T   K A T A L I N

R Ó B E R T   K A T A L I N

Szelídíts meg!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Melindának,
akinek bérelt helye volt itt,
mert már akkor hitt abban, hogy eljutok idáig,
amikor én még kételkedtem*

„Mais, si tu m'apprivoises, nous aurons besoin l'un de l'autre.

Tu seras pour moi unique au monde.

Je serai pour toi unique au monde...”

„De ha megszeliđitesz, szükségünk lesz egymásra.

Egyetlen leszel számomra a világon.

És én is egyetlen leszek a te számodra...”*

– Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg –

---

* A regény Rónay György fordításának felhasználásával készült.

I. FEJEZET

Róka

RÓKA ELŐRE-HÁTRA GÖRGETTE A TOLLAT AZ ASZTALON. A műanyag recék pattogva kopogtak a falapon, a hang láthatóan idegesítette az ablak melletti íróasztalnál szöszmötölő titkárnőt.

Amikor Kerényi, az osztályfőnök, berángatta őt az irodába, a szemben lévő asztalhoz tessékelték. Róka meglátta rajta a papírt meg a tollakat, és egy pillanatra azt hitte, valami oltári gáz, írásbeli büntetőfeladatot fog kapni. Az igazgató azonban egyetlen szó nélkül elhúzott a szobájába, és kettesben hagyta őt a titkárnőjével.

Egyedül maradt. Persze, nem szó szerint, hiszen a nyanya ott ült vele szemben, még ha a monitor nagyrészt ki is takarta a fejét. Róka mégis úgy érezte, mintha kilométerekre lenne tőle, ahogy általában kilométerekre volt mindenki mástól is az iskolában, főleg az osztálytársaitól. Nem mintha egyikük is érdekelte volna.

Itt ragadt, az igazgató titkárnőjének a nyakán a hetedik óra végéig, és még utána is, amíg arra vártak, hogy anyu megérkezzen. A titkárnő néha rásandított, mint aki ellenőrzi, hogy még nem párologott-e

el, Róka meg végül fogta az egyik tollat, és pörgetni kezdte az asztalon.

A nyanya közben összevissza kattintgatott az egérrel, kedvetlenül sóhajtozott, és fintorogva pislogott félpercenként az órájára. Néha az ajtóra is nézett, mintha anyu csupán a tekintete erejétől ideérne.

A toll végigkaristolta az asztalt.

Rókát is rohadtul idegesítette a hangja, de bevállalta, mert annál, hogy halálra unja magát, mialatt itt váratták, még a titkárnőt is jobb volt tesztelni, hogy mikor üvölt már rá. Legalább akkor valaki észrevenné. Az öreglánynak egyelőre csak vörösödött a nyaka a visszafojtott haragtól, meg nagyokat nyelt. Nyilván ciki lett volna egy amúgy is büntetésre váró diákkal kiabálni, főleg egy ilyen elit helyen. Lehet, hogy Róka nem több egy idegesítő kilencedikesnél, de mégsem ordíthatja le a fejét csupán azért, mert játszik a tollal.

A nő az ablakhoz lépett, hogy birizgálja a függönyt. Tipikus pótcselekvés. Találkozott a tekintetük, Róka mozdulatlanra dermedt, mintha megrémülne a felnőttről, aztán megpörgette a tollat az asztalon. Röhögnie kellett azon, ahogy a nő összeresztette a hangtól. A titkárnő végre mély lélegzetet vett, hogy kioSSza – de gyors kopogás után kivágódott az ajtó.

Anyu haja zilálnak látszott, a kabátja a karján fityegett, fél kézzel a táskájában turkált, talán a kocsikulcsot tette el.

– Elnézést... – Levegő után kapkodott. Róka látta az arcán az aggodalmat. Összeszorult tőle a gyomra.

– Kelemenné, örülök, hogy ideért. – Hülye, hamis mosoly ragyogott a nyanya képén, pedig valószínűleg tényleg örülhetett annak, hogy megszabadul Rókától.

Anyu meg nem javította ki a megszólítást, csak két kis vörös folt telepedett az arcára, amiből Róka tudta, hogy ideges lett. Meg abból

is látszott, hogy alig foglalkozott a nyanyával, helyette Rókához lépett közelebb.

– Regi, jól vagy? Minden rendben?

– Az igazgató úr már várja önöket – tüsténkedett a titkárnő, de anyu még mindig Rókát figyelte, ahogy felkászálódott a székből. Csak akkor lélegzett fel, amikor megállapította, hogy hiánytalanul megvan minden végtagja. – Csatlakozz az édesanyádhoz! – mordult a nyanya Rókára, amikor anyu bekopogott az igazgató ajtaján.

Ami ezután következett, azt Róka pont leszarta.

Anyu meg az igazgató előadták a szokásos szölamokat. Bariton: *„iskolánk nem tűri a rongálást, nem is a kár a lényeg, hanem az eszme, a pusztítás veszélye, mert ha valaki tönkreteszi a környezetét, akkor a lelkével van baj, ráadásul egy kislány, akinek külön adnia kellene a szépségre, szégyen, szégyen, szégyen”*. Szégyen. Alt: *„nem értem, miért tette, Regina régen nem volt ilyen, ez egy nehéz időszak, igen, a költözés, igen, válófélben, persze, ez nem magyarázat, sajnálom, sajnálom, sajnálom”*. Sajnálom.

Róka közben a tornacipője orrát fixírozta, amit fekete alkoholos filccel dekorált ki vasárnap éjjel. Talált rajta egy részt, ahol javítani kellett volna a mintát. Ez legalább elterelte a figyelmét arról a hányadék szőnyegről, amit a szoba közepére tett az igazgató, akinek volt vagy három diplomája, de az ezer százalék, hogy a lakberendezéshez nem értett.

Róka éppen azon kezdett gondolkozni, hogy ha valaki egy nő budapesti gimiben igazgató, és megteheti, hogy a ronda linóleumot eltakarja egy normálisan kinéző szőnyeggel, hogy képes ennyire bénán választani, és éppen ilyen szőnyeget venni? Már ha ő vette, és nem a nyanya a titkárságról. De ekkor anyu felállt, mert úgy tűnt, végeztek a show-műsorral. Róka kicsit örült, amiért senki sem

várta el tőle, hogy bocsánatot kérjen. Vagy megígérje, hogy nem tesz többet ilyet.

Egyik se lett volna őszinte.

Anyu keze remegett. Róka alapjáraton nem tűrte, hogy bárki is megérintse, de most valahogy olyan szar volt minden, hogy nem kezdett tiltakozni, amikor megfogta a könyökét. Anyu érintése forró és izzadságtól kicsit nedves volt, a hangja meg túl magas, zavarta Rókát. Pedig mindaz, amiről magyarázott neki, egészen kicsit sem izgatta, mert mi van, ha megint kirúgják egy iskolából? Van még éppen elég az országban. Szinte sok is.

De amikor végre kiértek ebből a hülye, ódon és labirintusra emlékeztető épületből, majd anyunak sikerült felidéznie, hogy hova imádkozta be rohantában az autót – ezeken a szerencsétlen, szűk budai utcákon alig talált persze parkolóhelyet –, és beültek, anyu nem indított, csak a tenyerébe temette az arcát, a válla megereszkedett. Róka meg a kocsiajtó műanyag borításán kopácsolt a körmével, aztán meg a nyakát vakargatta, és fogalma sem volt, most mit tegyen.

– Bocsánat.

Anyu nem felelt. Persze Róka nem is azért kért bocsánatot, mert összefirkált egy padot – magasról tett rá, hogy az iskola szerint jobban néz ki egy üres zöld pad, mint egy kidekorált –, hanem mert... Mert anyu olyan kínosan érezte magát.

És Róka nem úgy tervezte, hogy elszúrja anyu napját is, egyszerűen csak elege lett bioszon – vagyis a lyukasórán, mert a biosz elmaradt, és a fiúk többsége kiment focizni, vagy ki tudja, merre, a lányok egy része meg maradt a teremben, és egyikük telefonján kezdtek zenét hallgatni.

Róka is hallotta a zenét, meg a viccesnek szánt megjegyzéseket is, és hirtelen nagyon utálta, hogy olyan baromi látványosan akarnak boldogok lenni. Tök bénán dudorászták a dalokat, egymás szavába vágva beszéltek, és marhára idegesítőek voltak. Nyilván azt gondolták, hogy Róka nem is hallja az egészet, mert a fülében volt a füles, mint mindig. Vagy semmit sem gondoltak, eszükbe se jutott, hogy az új lány is ott van.

Egy darabig eljátszott a gondolattal, hogy odamegy és rájuk szól, hogy húzzanak már le ők is az udvarra, hadd legyen egy kis nyugta tőlük. Nem kell mindenkinek az orra alá dörgölniük, hogy annyira jó barátnők, hogy ők még tanítás után is együtt mennek mindenfelé, és tök hangosan kibeszélni előtte a programokat.

De rohadtul nem akarta néhány röhécselő csajnak ezt elmagyarázni, még a végén azt hinnék, hogy féltékeny, és igazából közéjük szeretne tartozni.

Szóval nem ment oda, csak gyakorolta rajtuk a gyilkos pillantás 2.5-öt – mondjuk, nem volt sok értelme úgy, hogy egyikük se vette észre.

Akkor halászta ki a filcet a táskája aljából, hogy valami elterelje a figyelmét. Nyilván tudta, hogy a tanárok nem lesznek odáig – már az első ceruzarajznál úgy kiverték a balhét, mintha telegrafittizte volna a falakat –, de szüksége volt valamire, ami segít kizárni a többieket a terem elején, ahogy néha összeenevetnek meg önfeledten kornyikálnak az idióta popszámokra.

Ezért kezdett el rajzolni. De ezt mégsem mondhatta, amikor Kerényi neksízegette a kérdést, hogy „*ez meg mi?*”, és „*mit gondolsz, mégis ki fogja letakarítani?*”. Kerényi úgy szorította a karját, amikor az igazgatói irodába ráncigálta, mintha minimum összetörte volna a padot, nem csak két harcoló orkot rajzol fel az asztallapra.

Most meg anyu totál befeesztült az egésztől, és Róka kicsit bizonytalanzkodott, hogy elmagyarázza-e, milyen szar neki itt, mennyire utálja az egész iskolát, és hogy ő az új lány, de végül befogta, mert anyu attól még idegesebb lenne. Szóval helyette a vállára tette a kezét. Nagyon óvatosan.

– Nincs semmi baj, kicsim – suttogta válaszul anyu, és persze minden baj volt, egy rohadt nagy baj volt az egész élet, és Róka ezt pontosan tudta. – Csak nehéz napom volt, és nem akarom, hogy még neked is gondjaid legyenek.

– Nekem pont nincsenek gondjaim.

Az igazgatónak voltak gondjai, aki nem bírta az egyéniséget a tanteremben. Meg Kerényinek, aki csinálta a balhét. Mindenki odavolt a tanárnőért, mert olyan fiatalnak nézett ki, mintha a nővérük lenne, nem is egy nyamvadt tanár, és állandóan ott cukiskodott nekik. Az összes srác odavolt a miniszoknyáitól és a kibontott, fekete hajától. Rókának okádnia kellett tőle.

Főleg azután, hogy kiderült, Kerényi csak az órán meg a szünetekben beszél úgy velük, mint valami idősebb barátnő, aztán feleltetésnél tiszta rohadék, a pad összefirkálása után meg egyenesen fúriává változott. Mint a vélák, akikre mindenki ráizgul, aztán ha dühbe gurulnak, ocsmány szörnyetegnek néznek ki. Róka kicsit örült neki, hogy ő immunis rá, mint Harry Potter. Annál kevesebbet szív az ilyen átváltozások miatt.

– Menjünk haza!

Anyu felnézett rá. Vörös volt a szeme, de száraz, és Róka tehetett úgy, mintha nem történt volna semmi. Megvakarta a nyakát.

A kocsi kicsit nehezen indult – elég öreg volt, nagyapától kapták, azt mondta, az úgysem lenne biztonságos, ha az ő korában még

vezetne. Rókát már az is meglepte, hogy egyáltalán működik, de anyu jól elboldogult vele. Mint mindennel.

•

Másnap Kerényi a második szünetben jött be a terembe. Onnan lehetett tudni, ha megérkezett, hogy hirtelen elcsendesedett az osztály, aztán meg a fiúk a terem első felében kezdtek tömörülni, és próbáltak rohadtul okos kérdésekkel és kijelentésekkel előállni. Róka nem nézett fel a füzetből, amire év elején még azt írta, hogy „matematika”. Mostanra már felfedezte, hogy a négyzetháló állatira alkalmas non-figuratív geometrikus ábrák tervezésére. Sokkal alkalmasabb, mint matekpéldák megoldására.

De kiderült, hogy Kerényi persze már megint őt akarja.

– Regina!

Róka tovább satírozta a körszeletet a füzetben. Minden izma megfeszült, amikor meglátta, hogy a tanár a padjára támaszkodik. Finom, hosszúkás keze volt, pirosra lakkozott körmökkel. A srácok néha arról beszéltek, hogy milyen lenne, ha ezzel verné ki nekik. Róka az osztályban sohasem hallgatott zenét a telefonján, de mindig viselte a fület, hogy azt higgyék, beszélhetnek mellette – csak ezért hallotta meg. Különben sosem hallgatózott szándékosan, nem is érdekelték a témáik.

Hiába számított rá, mégis morogni és üvöltetni tudott volna, amikor Kerényi megérintette. Úgy megugrott, hogy a nő is hátrahőkölt tőle.

– Bocsi. Nem akartam rád hozni a frászt. – Kerényi mosolygott és lazán beszélt, mintha az osztálytársuk lenne. Róka bedobta neki a gyilkos pillantás 2.5-öt, de Kerényi nem hagyta magát eltántorítani.
– Szeretném, ha velem jönnél.

Mindenki sugdolózni kezdett körülötte. Tegnap Kerényi sziszegett és parancsolt. Most megint bájlogott, meg a karjára tette a kezét, és Rókának nem volt ereje lerázni magáról, csak követte, mintha valami hülye mágnes vonzaná. A telefonja az asztalán maradt, meg a rajz is, és Róka védtelennek érezte magát nélkülik.

A másodikra mentek, Kerényi hallgatott, az érintése gyengéd, de mégis zavaróan határozott volt a karján. Róka felvonta a szemöldökét, amikor megérkeztek a tizenegyedik c-sek ajtaja elé. Kerényi csak rápillantott az első fiúra, és az már elé is penderült, hogy kicsit túlságosan is zavart hangon, izgatottan kérdezze, miben segíthet a tanárnőnek. Kerényi mosolygott.

– Kihívnád nekem Matyit, kérlek?

De a fiú csak bekiabált a küszöbről:

– Kisherceg! Téged keresnek!

Aztán meg közelebb lépett Kerényihez, szinte már pofátlanul közel, és valamilyen házi dolgozatról kezdett magyarázni neki, amit még a határidő előtt szeretne leadni. Róka rohadtul unta magát mellettük, mint egy szerencsétlen idióta, aki hívatlanul odatévedt egy randira. De Kerényi azonnal otthagya a fiút, amint kilépett a terem ajtaján ez a Kisherceg Matyi. Szőke volt, és állati magasnak tűnt. Vékony csontú, de valamit biztos sportolt is, mert a karja egész izmosnak látszott. És tényleg ilyen rohadtul uralkodói tekintettel mérte őket végig, mint valami herceg.

Kerényi most már legalább öt fogdosta, nem Rókát, miközben arébb húzta a folyosón. Róka különösebb lelkesedés nélkül követte, aztán meg valódi érdeklődés nélkül hallgatta, ahogy Kerényi matematikajegyekről, korrepetálásról, Kisherceg Matyi okosságáról és türelméről, meg a közösségi munkáról hadovál.

Persze, baromira nem felejtette el, mert anyu is adott egy kis ismétlést az igazgató kirohanásából este, szóval eljutott még Róka agyáig is, hogy ha nem javít néhány tárgyból, akkor év végén kalap-kabát.

Egy pillanatig azt gondolta, még örülne is neki. Úgyis rohadtul elege volt belőlük.

Bár máshol se lett volna jobb. Különösen nem apunál.

A szőke lassan, méricskélőn nézegette egy darabig. Róka legszívesebben rávicsorgott volna, de végül maradt a gyilkos pillantás 2.5-nél, ami jelen helyzetben működhett, vagy Kisherceg Matyi unta meg éppen a mustrálását, mindenesetre visszafordult Kerényihez, és bólintott. De olyan baromira királyi mozdulattal, mintha ő lenne szívességet mindkettejüknek, és ez az egész kötelező, közösségizős baromság rá nem is vonatkozna.

Aztán sarkon fordult, és otthagya őket. Rá se nézett többet Kerényire, ami valahogy egy kicsike elégedettséggel töltötte el Rókát. Szóval akadnak olyan fiúk is, akiknek nem jönnek be a vélák. Jó tudni.

2. FEJEZET

Kisherceg

JALK KATTANÁSSAL KIALUDT A FOLYOSÓN A VILLANY, félhomályba borult az ajtók közötti szűk tér, szürkére sötétedtek a fehérre meszelt falak. Kisherceg még egyszer ellenőrizte az óráját. Hátra volt még tíz perc, úgyhogy mélyet sóhajtott, fél lábát felhúзва nekidőlt a falnak, és azzal szórakoztatta magát, hogy ellenőrizte, ki tudja-e silabizálni a legtávolabbi ajtón a névtáblát. Sikertült. És egyébként is ismert már minden nevet Rozannáék emeletén.

Egyszer túl korán érkezett. Kisherceg akkoriban úgy képzelte, korábban jönni egy találkozóra a tisztelet jele. Azt mutatja vele, hogy már annyira vágyott a másik társaságára, hogy nem győzött várni. Rozitól megtudta, hogy téved.

– Még nem vagyok kész – mondta akkor a lány, amint ajtót nyitott neki. Az arca kipirult, Kisherceg nem volt biztos benne, hogy a zavartól vagy inkább a szégyentől, mert így kell mutatkoznia, készen, de a hangjából kiéreződött a felháborodás. Pedig Kishercegnek úgy tűnt, hogy kész van; éppen olyan szépnek látszott, mint

máskor, legfeljebb a haja nem volt tökéletesen egyenes. A hullámok még valahogy lágyabbá is tették a vonásait.

De nem volt lehetősége elidőzni rajtuk, mert Rozi legörbülő szájjal visszasietett a szobájába, olyan finoman húzta be maga mögött az ajtót, mintha hercegnő lenne, és otthagya Kisherceget a nappaliban vergődni.

A lány anyukája, akivel legalább már beszélgetett néha azelőtt, nem ért még haza a munkából, az apukája meg egy újsággal üldögélt a fotelben, kicsit lejjebb húzta a szemüvegét az orrnyergén, és a keret fölött pislogott rá a fiúra.

– Lányok... Sose készülnek el...

– Én jöttem túl korán – motyogta Kisherceg, és lángolt az arca a zavartól. Rozi apja hosszan méregette, egyre nehezebb volt nyugodtan, kihúzott derékkal állni a tekintete előtt.

– Ülj addig le! – intett végül a férfi a kanapé felé. Kisherceg leült, szinte szertartásos lassúsággal és óvatossággal. Alig mert nekidőlni a díspárnáknak.

Közben pedig nem tudta kiverni a fejéből azt, ahogy Rozi néhány nappal ezelőtt hanyagul végighevert ugyanitt, lábait a karfára dobta, feje alá gyűrte az egyik párnát, aztán kuncogva magyarázta, hogy a nagymamája hímezte, és az anyja most rászólna. Kisherceg ennyiből nem tudta eldönteni, hogy a család fogalmai szerint mi lehet a rendeltetészerű használata egy díspárnának. Talán csak annyi, hogy gyönyörködjenek benne?

– Nézel Forma-1-et? – kérdezte Rozi apja. Kisherceg egy pillanattig tétovázott, aztán győzött a józan ész, és megrázta a fejét.

– Sajnos nem – tette hozzá, utána meg legszívesebben fejbe vágta volna magát, mert ez úgy hangzott, mintha valaki megtiltaná neki,

hogy Forma-1-et nézzen. Vagy nem lenne otthon tévé, internet, akármí, amin követhetné. – Úgy értem...

– Nagy kár. – Rozi apja újra maga elé emelte az újságot, és Kishercegnek volt egy olyan érzése, hogy elvesztett egy csatát. Anélkül, hogy észrevette volna, hogy belekeveredett.

Ha arra a kínos várakozásra gondolt, még most is érezte az akkori zavart, pedig már hónapok teltek el. Így hát azóta inkább a folyosón álldogált, ha korábban érkezett, és ügyelt arra, hogy pontosan időben csöngessen. Azaz pontosan fél perccel a megbeszélrt időpont után.

Rozi arca ragyogott, amikor ajtót nyitott neki. Kishercegnek szokás szerint kellett néhány másodperc, amíg csak bámulhatta a lányt. Ő igazán nem értett hozzá, hogy tényleg van-e rajta smink, és attól tűnik-e ennyire bársonyosnak a bőre – de ha Rozi mondta, készséggel elhitte –, csak abban volt biztos, hogy imádjá nézni.

Kibontott, sötétbarna haja a karját verdeste, nyilván megint kiegyenesítette, mert híre sem volt az egyszer véletlenül megpillantott hullámoknak. Abban még Kisherceg is biztos volt, hogy kifestette a szemét, és valahogy ettől sokkal melegebb barnának tűnt a színe és intenzívebbnek a tekintete. Olyan, amiben el lehetett veszni, amit látva elfelejtett minden másrt. Pirosat hordott – imádtá ezt a színt, és jól is állt neki –, és amikor megölelte, Kisherceg érezte a rózsavíz finom, édes illatát.

– Kicsit késtél – jegyezte meg Rozi, miközben behúzta maga mögött a lakás ajtaját. Kisherceg az órájára pillantott, és már az ajkán volt a kérdés, hogy mégis milyen időszámítás szerint, de visszanyelte. Ki akarna kötözködéssel elrontani egy randit már az első percben?

– Bocsánat. Elhúzódtó edzés.

Rozi elmosolyodott.

– Nem gond.

És Kisherceg fellélegzett. Mintha tényleg késett volna.

Az esős idő miatt nem mentek ki szünetben a szokott padjukhoz. Zsibongott az osztály, mintha mindenki egyszerre beszélne, és feltétlenül ordítva kellene megosztania a véleményét a terem túlsó felében lévő barátaival. Valakik papírgalacsinokat dobáltak a szemetesbe – ha már nem jutottak ki a kosárpályához –, és majdnem felborították az első padban ülő lányok teáját. Ők bosszankodva arrébb vonultak, majd kitérték az ablakot, hogy beeressenek némi levegőt, vagy hogy ellenőrizték, még mindig esik-e odakint.

Kisherceg éppen Tomiékát hallgatta, akik egymás szavába vágva meséltek a szombati buliról, nem is neki, hanem bárkinek, aki hajlandó végighallgatni. Ő azért hagyta ki a kocsmázást, hogy tanulhasson az irodalom témazáróra, aztán vasárnap lelkiismeret-furdalás nélkül találkozhasson Rozival. Tomi éppen az egyik pincérlány melleinek leírásánál tartott, amikor Kisherceg meghallotta Rozi panaszos hangját:

– Nem lehetne, hogy becsukjátok az ablakot? Szétfagyok...

A lány eddig Liennel, a legjobb barátnőjével beszélgetett, de most fájdalmas grimasszal átölelte magát, a mellkasán szemet csalogató utat rajzolt fel a libabőr, és Kisherceg egy pillanatra belefeledkezett.

– Na, kezdődik...

– Hé, hercegné, talán vegyél magadra valamit!

– Fejezzétek be! – Kisherceg éppen csak felemelkedett a padból, rápillantott a kötözködőre, aki azonnal elfordult tőlük.

Azért várt néhány másodpercet, de úgy tűnt, mindenki meghunyászkodik. Végül mégis neki kellett felkelni, és odasétálni az ablakhoz.

Talán így volt lovagias, talán Rozi pontosan ezt várta. Mindenesetre kedves és szívfájdítóan szép mosollyal az ajkán nézett rá, amikor visszaért mellé.

– Köszönöm.

Rozi a mellkasára szorította a tenyerét, a libabőr lassan olvadt szét a keze alatt. Kisherceg végleg kizárta Tomi túlzásnak tűnő beszámolóját a szombati hódításáról, és óvatosan érintette meg Rozi karját, mint aki attól tart, hogy összetörik az ujjai alatt. De a lány hozzásimult. Talán az öleléséből várt meleget.

– Így már jobb?

– Csak, tudod, hogy mennyire érzékeny vagyok... – Rozi köhögött, és elegáns magabiztossággal hagyta figyelmen kívül a szomszédos padban ülők grimaszait. – Pedig szombaton fellépés lesz, vigyáznom kell a hangomra.

Kisherceg bólintott, és kényszerítette magát, hogy a tekintete Rozi kulcsfontjáról felkússzon társadalmilag elfogadhatóbb magasságokba, mondjuk az arcáig. A lány szeme könnyes volt a köhögéstől, az arca kipirult. Amikor Kisherceg megsimogatta, az érintése alá mozdult, mintha a szél lebbentene szirmokat az ujjai közé.

Elég sokáig tartott, mire Kisherceg is elmehetett egy fellépésre. Rozi eleinte úgy tiltakozott, mintha csupán a jelenléte elrontotta volna az estét. Szívesen mesélt a kórusról, a próbákról, a saját szólójáról, de zavartan és vörösödve hártott, ha Kisherceg felvetette, hogy meghallgatná.

Tavaly végre rábólintott egy karácsonyi koncertre. Mind egyforma ruhát viseltek a kórusban, a hajukat is egyformán tűzték fel, és egy pillanatra teljesen egyformának is tűntek, mintha csaknem száz Rozi lenne egyetlen teremben. Kisherceg torka elszorult a gondolatra.

Aztán persze felfedezte köztük az igazi Rozit, aki egyáltalán nem volt ugyanolyan, mint a többiek, még a ruha sem állt ugyanúgy rajta, sokkal csinosabbnak látszott benne, sokkal vonzóbbnak, sokkal edesebbnek. Onnan lehetett tudni, hogy a lány is észrevette őt, hogy elpirult, Kisherceg pedig nem győzött csodálkozni, mennyire jól áll neki a lámpaláz, még szebbé és finomabbá teszi. Azt nem tudta megítélni, hogy a hangja valójában mennyire különleges – de neki annak tűnt. Olyannak, amin senki más nem énekel.

– Rozi, tanultál franciára? – kérdezte hirtelen Lien. Rozi elsápadt.

– Na mi az, hercegné, elfelejtetted? – vihogott fel Tomi, aki község híján rövidre foghatta a szombat estéje taglalását, és inkább rájuk figyelt.

– Muszáj állandóan ezzel a névvel jönni? – vágta rá Kisherceg. Tomi vállat vont.

– Miért, talán nem a csajod?

De kiderült, hogy a lányt most a megszólítás érdekli a legkevésbé.

– A csudába, a franciát meg teljesen elfelejtettem... – Rozi úgy gondolta, és ezt sokszor hangsúlyozta is, hogy egy elegáns nő nem káromkodik. Ezért ő még azt sem mondta soha, hogy „a fenébe”, nehogy kevésbé tűnjön elegánsnak. – Átnézem, oké?

Kisherceg bólintott, és amíg Rozi elővarázsolta a táskájából a szó-tárfüzetét, ő elővette a kilencedikes matekkönyvet. Már éppen kezdett belemélyedni, amikor a lány megkopogtatta a vállát.

– Hát ez?

– Tudod, Kerényi talált nekem ilyen közmunkás korrepetálást.

– Közösségi – javította ki Rozi. – A közmunka olyan degradáló. – Kisherceg nem felelt, Rozi pedig bólintva folytatta: – A kilencedikes kislány, emlékszem. – Belepislogott a könyvbe, éppen a normál alak

definíciójánál volt nyitva. – Hú, nem bánom, hogy nem kell újra beleásnom magam ebbe... De te édes vagy, hogy felkészülsz. – Könynyű, simításszerű pusztit lehelt Kisherceg arcára, ő meg önkéntelenül mosolyodott el.

Szóval ő édes. Jó érzés volt.

Délre elállt az eső, úgyhogy ebéd után végre kimentek, bár a padot csak körbeállni tudták, mert senkinek sem volt kedve törölgetni róla a vizet. Egyetlen pad volt az udvarnak ezen a részén, és általában minden szünet azzal kezdődött, hogy valaki az osztályból lerohant, hogy lefoglalja. Szerencsére, ahogy közeledett az érettségi, a végzősök egyre kevesebbet foglalkoztak ezzel a versennyel, és hirtelen Kisherceg és az évfolyamtársai lettek a legnagyobbak, akik a leginkább jogot formálhattak arra, hogy ide üljenek.

Azért is szerették a helyet, mert elég közel volt a kapuhoz, így innen csupán az utolsó pillanatban kellett visszaindulni az órára, mégsem késtek felháborítóan sokat. És kellően messze volt a foci- és kosárpályától, hogy ne kelljen lepattanó labdáktól tartani. Ráadásul, ha nem volt felhős az ég, éppen rásütött a nap.

Kisherceg kiszúrta az épület melletti árkádoknál a kilencedikeseket, köztük a lányt, akit korrepetálnia kell. Mivel Rozi belemélyedt Liennel valamilyen sorozat új részének kibeszélésébe, úgy döntött, nem lesz gond, ha most odasétál.

– Hallod, milyen óránk lesz? – kérdezte valaki a lánytól, amikor majdnem odaért elé. – Hm, Róka...?

A lány törökülésben kuporgott fülhallgatóval a fülében, és valami füzetbe firkálgatott. Hosszú lábai voltak – Kisherceg már akkor megállapította, hogy meglepően magas, amikor Kerényi odaráncigálta az

osztályukhoz –, de úgy járkált, görnyedten és ügyetlenül, mint akinek fogalma sincs, mit kezdjen a hirtelen megnőtt végtagjaival. Vagy általában, saját magával.

Vörös haja volt, és elkeskenyedő, hegyes álla, talán ezért nevezték az osztálytársai Rókának. Kishercegnek kicsit erőltetnie kellett az agyát, hogy eszébe jusson, milyen nevet mondott Kerényi.

Regina. Kelemen Regina.

Fogalma sem volt, hogy Regina hogy viszonyul a rókázáshoz. A lány, aki megszólította, egyik lábáról a másikra nehezedett, füle mögé tűrte kusza, göndör haját, és idővel picit meglökte Regina tornacipős lábát, amikor nem kapott választ.

Róka-Regina felnézett, a tekintete olyan elutasító volt, hogy Kisherceg biztosan visszavonulót fűjt volna a lány helyében. Elvégre azt bárki más is meg tudja mondani, hogy az embernek milyen órája lesz. A lány zavartan eloldalgott.

Róka-Regina a biztonság kedvéért követte a tekintetével, és közben észrevette Kisherceget. Egy pillanatig csak nézte, ha nem is annyira elutasítóan, de továbbra sem túl kedvesen, aztán kihúzta a fülhallgatót az egyik füléből.

– Mi van?

– Gondoltam, megbeszélhetnénk, hogy mikor legyen a korrepetálás.

– Nekem tök mindegy.

– Úgy értem, hogy mikor érsz rá?

– Soha. – Kisherceg felvonta a szemöldökét, a lány meg fűjt egyet.

– Bármikor.

– Van valamilyen különórád tanítás után?

– Mi a szarnak lenne? – Kisherceg a homlokát ráncolta. Regina szájából olyan könnyedén szaladt ki a káromkodás, hogy már nem is

tűnt káromkodásnak. Csupán egy hangalak. Végül is ezek csak szavak. Mit rózsának hívunk, épp olyan illatos...

– Csak, mert nekem van. Kosár hétfőn és szerdán, törifakultáció kedden és...

– Pont leszarom, ne mondd fel az órarendedet! A sajátom sem izgat, nemhogy a tiéd.

Kishercegnek az a kényelmetlen érzése támadt ettől a mondattól, hogy a lány talán hallotta az osztálytársa kérdését korábban, csak éppen nem volt kedve válaszolni. De olyan illetlennek tűnt, olyan... gyerekesen ellenségesnek, hogy végül elhessentette a gondolatot.

– Szóval, te melyik nap vagy szabad? – Regina ránézett, a tekintete réveteg lett, mint akinek olyan kérdést tettek fel, amire filozófiai mélységek érintése nélkül képtelen lenne válaszolni. Kisherceg megvakarta a tarkóját, és pontosított: – Melyik délután nincs különórád?

– Egyik délután sincs különórám – mondta a lány úgy, mintha egy csökkent értelmű emberrel beszélne, aki már kezdi idegesíteni.

Kisherceg mély lélegzetet vett. Rosszak a jegyei, bukással fenyegetik – természetes, hogy rosszkedvű. Ő se lenne boldog, ha attól kelene tartania, hogy év végén kirúgják az iskolából. Türelem és kedvesség. Mindig segít.

– Akkor az első óránk lehetne szerdán négykor. Neked megfelelő?

– Nekem kurvára mindegy.

Kisherceg várt egy másodpercet, aztán amikor nem kapott ennél egyértelműbb feleletet, bólintott.

– Akkor szerdán négykor. A ti termetekben.

Lehetett akár biccentésnek is tekinteni Regina reakcióját. Nagy jóindulattal. Máskülönben valószínűleg inkább vállrándítás volt, és ugyanannyi elutasítás rejlett benne, mint korábban a szavaiban. Aztán a lány visszadugta a fülhallgatóját, és visszatért a füzetéhez. Kisherceg

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem látta, mit ír vagy rajzol bele. Egy pillanatig még ott ragadt, és nézte Reginát. Ahogy a lába összeviszsa ritmust ver a betonon, jobb kezének mutatóujja megvakarja a nyakát gyorsan, idegesen. Bizonyára nem először, mert már kicsit piros volt ott a bőre.

Aztán Kisherceg visszaindult Rozihoz.

Úgy tűnt, kitárgyalták a sorozat új részét, mert Rozi már lehunyt szemmel fordult a nap felé, arcát a fénybe tartotta, ajkán lágy mosoly ült. Körülötte a lányok csacsogtak, de ő úgy tett, mintha fölötte állna minden pletykának, sőt, az egész iskolának, az egész bolygónak, a világmindenségnek.

– Ő az? – kérdezte, amikor Kisherceg odaért hozzá. Kisherceg először nem is értette, mire gondol. Közelebb lépett, Rozi pedig elfintorodott, mert arnyékot vetett az arcára.

– Ki?

– A lány, akit korrepetálnod kell.

– Ja, hogy Regi. – Kisherceg nem értette, miért becézi. Aztán kicsit talán túlbuzgón bólogatott. – Igen, ő az. Szerdán lesz az első óránk.

Rozi felnézett.

– Szerdán kóruspróba. – Egy pillanatra kivárt, Kisherceg pedig lázasan töprengett, hogy rossz döntést hozott-e. Aztán Rozi elmosolyodott. – Ez jó ötlet.

És Kisherceg fellélegzett.